

ПОСРЕЩАНЕ НА ТРУДНОСТИТЕ

1. Старецът каза: “Когато човек вярва в Бога, в Христа и в бъдещия живот, за него този живот става пуст и той трябва да си приготви паспорта за другия. Ако някой го обиди, нека се радва, защото така придобива нещо за небесния живот. Колкото един човек търпи обиди от другите в този живот, толкова се обогатява в бъдещия.”
2. Старецът каза: “Малко са хората, които могат да понесат нещастieto. Повечето страдат, защото не разбират най-дълбокия смисъл на живота. Когато някой разбере дълбокия смисъл на живота, тогава всички неща тръгват правилно.”
3. Старецът каза: “Човек, който не вярва в Бога и в бъдещия живот, осъжда навеки душата си и живее без утешение в този живот. Нищо не може да го утеши. Безпокои се, че губи живота си, притеснява се, ходи при психиатри, които му дават таблетки и го съветват да се поразвлече. Човекът взема таблетки, замайва се, а след това ходи тук и там, за да разглежда забележителности и да забрави стреса.”
4. Отец Паисий разказваше: “Един учител имаше седем-осем деца. Беше на около петдесет години. На едно от децата му излезе нещо на окото. Изследваха го, откриха тумор и отстраниха окото. Всички деца в училище се надсмиваха над горкото момиче. Как да се утеши, горкото? Помислих си да му помогна. Защото беше на дванадесет години и вече разбираше някои неща. Горкото, то не знаеше какво е утешение. Казах на учителя, че душите, които посрещат нещастieto чрез славословие на Бога, в бъдещия живот ще бъдат заедно с изповедника Пафнутий, на когото извадили окото заради любовта му към Христа. Горкият учител разбра това и трепна от радост. Това не беше лъжливо утешение. Това беше действителност. Той видя, че тук няма несправедливост, защото Бог не върши несправедливости. Вярвам, че в Съдния ден Бог ще възнагради това дете.”
5. Старецът каза: “Скърбите очистват и просветляват човека. Няма нищо по-високо от това. Важна е и молитвата: “Господи Иисусе Христе...” Блаженият отец Тихон казваше, че “Господи Иисусе Христе” струва 100 драхми, а “Слава Тебе, Боже” – 1000 драхми. Той искаше да каже, че “Слава Тебе, Боже” има много по-голяма стойност. Ако първото е необходимост, която човек чувства, и ще не ще, трябва да го иска от Бога, то второто е подвиг: човек търпи и благодари на Бога!”
6. Старецът каза: “Човек трябва да се радва, когато постъпват несправедливо с него. Но не трябва преднамерено да търси това, тъй като в подобно действие няма любов.”
7. Старецът каза: “Когато постъпват несправедливо с вас, приемайте това като голямо

благословение.”
Христос

Предателство, залавяне и съд над

8. Старецът каза: “Когато постъпват несправедливо с някого, той трябва да гледа на обиждащия го като на свой благодетел, тъй като той му събира богатство за бъдещия живот. Бог знае едно-друго. Той вижда по-далече и е заинтересован, като добър Баща, всеки човек да бъде близо до Него в рая. Той дава на всеки това, което ще му помогне да си осигури рая. То може да бъде изпитание, може да бъде нещо друго. Но човек трябва да разбере това и да не се притеснява. В противен случай ще загуби част от наградата си.”
9. За това как трябва да посрещаме изпитанията, старецът каза: “Да си представим, че съм се родил инвалид, без ръце и крака, напълно неподвижен и неспособен да помръдна. Ако приема това с радост и славословие, Бог ще ме причисли към изповедниците. Толкова малко трябва да направя, за да ме причисли Бог към изповедниците! И когато сам се блъсна с колата си в скала и приема случилото се с радост, Бог ще ме причисли към изповедниците. Какво повече мога да желая? Бог ще признае дори резултата от собственото ми невнимание, ако го приема с радост.”
10. Старецът каза: “Много хора не посрещат правилно изпитанията, и се оплакват. У някои това се разпространява дори и върху родителите. Но какво са виновни те? Хората дават това, което могат да дадат като хора. Дават плътта. А душата дава Бог. И така, да предположим, че Бог и човекът създават човек. Тогава с какво са виновни родителите, ако детето се роди инвалид?”
11. Старецът каза: “Бог ни изпраща благословения, за да ни даде рая. Изпраща на всеки човек. За съжаление, ние пропускаме тези благоприятни случаи. Доколкото можете, посрещайте изпитанията с радост и славословие, и разбирайте най-дълбокия им смисъл, за да ще намерите покой в този свят.”
12. Старецът каза: “Ако в този свят изпълниш това, което си длъжен, ще се спасиш. Ако добавиш още нещо към него, ще получиш и монета в повече. Ако някой яде бой несправедливо, ще получи пълна награда. Хората с най-благочестив живот често търпят изпитания, с тях се случва най-лошото. Други, като виждат това, се питат защо Бог го е допуснал. Ще ви дам пример. Много добро семейство. И мъжът, и жената, и децата са много добри. Всички са църковни, всички се причастяват и т. н. Един ден минава някакъв пиян или луд, удря съпруга и го убива без причина. След това хората, които са далече от Бога, казват: “Ето, вижте го. Вървеше с кръст в ръка, и затова пострада.” Но това е

безсрамие. Трябва да знаем, че Бог допуска да умират и съвсем невинни хора, за да даде възможност на крайно безсрамните да кажат това, което добрият разбойник казал на хулещия: “Не се ли боиш от Бога? Ние страдаме справедливо, а този Човек не е сторил нищо. Нима не се боиш от Бога?”

13. Старецът каза: “Бог допуска някои да пострадат без вина, за да даде възможност на безсрамните да се опомнят. Тези, които търпят без вина, могат да станат най-любимите Божии чедра. Вярвам, че в рая Бог ще им каже: “Изберете си най-доброто място.” Ето защо, когато търсим правата си, губим всичко. Губим и покоя си, губим и наградата си на небесата.”
14. В центъра за новобранци в Коринт получих първото писмо от отец Паисий. Сред августовската жега и безумната, сурова система в казармата, аз всеки миг бях изложен на духовна опасност. Не можех да понасям скандалите, крясъците и грубото отношение към новобранците. Но утешителните думи на отец Паисий ме укрепиха.

“Честният Кръст, 16 август 1971.

Брате мой в Христа Дионисий, радвай се в Господа!

Получих писмото ти и се зарадвах. Може би е по-добре, че не си отишъл на Синай, защото положението там не е много добро.

Сега потърпи малко. Времето ще мине бързо, и срокът на службата ще изтече. Във всеки случай това е съвсем естественият път: кесаревото кесарю, а Божието – Богу.

За съсредоточаването (по повод на шума) си спомняй училището, в което си бил. Тогава суматохата не те е изкушавала, но си следял урока, четял си през междучасията, без да слушаш какво става около тебе или какво говорят другите. Тогава си се боял да не получиш ниска оценка и да не останеш. Същото, и дори по-голямо внимание се изисква и сега, защото става дума не за оценките, а за спасението на душата.

И така: като имаш пред вид това нека умът ти не се разсейва, но да се съсредоточава в молитвата.

Не искам да те отегчавам повече. Само ти напомням, че сега в центъра има много трудности. По-нататък ще имаш възможност да се запознаеш с духовни хора.

Желая ти добро търпение. Христос и Пречистата да бъдат с тебе.

С любов в Христа, монах Паисий.”

15. Някой попита стареца защо на едни Бог дава много изпитания, а на други – не. Мнозина се оплакват от това. И отец Паисий отговори: “Бог не Го интересува този живот, интересува Го другият. Бог е справедлив. Естествено, има и човешка справедливост. Събират се трима лъжесвидетели, обвиняват някого и съдиите са длъжни да го накажат. По-късно могат да се явят други свидетели, които да кажат истината и да го оправдаят. Какво да кажем? Мъчат се хората. Но има Божия справедливост, която не греша. Щастливи са тези, които ще бъдат оправдани в другия живот.”
16. Много светски хора не очакват справедливост в другия живот и негодуват заради

несправедливостите и изпитанията, които се случват с тях в този живот. За тях старецът каза: “Трябва да укрепяваме вярата им. Ако не са укрепени във вярата, всичко ще ги измъчва. С аatroфирала вяра те ще негодуват за всичко.”

17. Старецът каза: “Някои хора имат слаба вяра в Бога и малко сили да посрещат трудностите. Често се намесва и дяволът и създава трудности, за да придобие тези хора. Ето защо те се нуждаят от помощ. Спомням си, когато бях малък и изучавах дърводелство, инструментите падаха върху краката ми и ме удряха. Тогава казвах: “пусти да опустеят”, “в дън земя да потънат”, и т. н. Друг път нищо не казвах, но се дразнех още повече. А след това взех решение, и всеки път, когато се удрях, казвах: “Велико е името на Пресвета Троица” или “Слава Тебе, Боже”. И така дяволът си хвана пътя, защото разбрах каква е целта му. Трябва да знаем, че идват изпитания от Бога, но дяволът се вмъква и ги прави по-черни. Тук е трудността.”
18. Старецът каза: “Когато някой боледува, тогава може да разбере болката на другия. Бог ни дава болест, за да се разплащаме или за да натрупваме спестявания.”

Автор: Дионисий Тацис

Източник: Да превърнеш чуждата болка в своя